

ИЛИЯ ДЖЕРЕКАРОВ ЗАСЕЛНИЦИ

chitanka.info

Изтощен, изкачвам превала и стъпвам на равната поляна. Мога да си почина. Зад мен остава едногодишното ми пътешествие през дебрите на планетата. Вече няма да ме дебнат хищни животни, няма да преодолявам тресавища и планински масиви.

Сядам на тревата и гледам напред. Там в ниското, почти на брега на океана, се вижда прозрачният купол на станцията. Пенливият поток изтича в тихия залив през малко, изкуствено езеро, заобиколено с ниски храсти.

Вглеждам се по-внимателно. Виждам очертани пътеки, пейка. Дори е оформена цветна леха, която ярко се откроява на общия зелен фон.

Блика се е потрудила. Не случайно не искаше да отлети с мен. Всъщност може би е била права. Ракетата не издържа. Дюзите за горивото прегоряха и аз едвам успях да се спася. Нищо. Поне направих опит да действам. Да се свържа със Земята и да съобщя къде сме.

Сега и на Земята, и тук ме смятат за мъртъв. Блика е видяла, че още на малка височина ракетата се отклони от курса си и полетя над океана. Сигурно ѝ е било много тежко. Нали не си казахме и довиждане.

Ставам и бавно тръгвам надолу. Ще се появя изневиделица. Представям си как ще се зарадва, като ме види, и се усмихвам. Може дори да ѝ призлее. За всеки случай ледът на отчуждението ще изчезне. Трябва да изчезне!

Когато след гибелта на звездолета разбрахме, че оставаме сами на планетата, Блика дълго време ходи като замаяна. После заяви:

— Трябва да имаме деца, Момчиле! Сами няма да издържим. Ще се отпуснем до едно сиво съществуване без никакви интереси.

Засмях се.

— Говориш глупости. Само това ни остава. Да се превърнем в заселници. Трябва да поискаш да уредим и стопанство, да опитомим животни...

Тя рязко промени тона си.

— Ние вече сме заселници. Това, че имаме ракета, с която можем да летим около планетата, не значи нищо. Тя е направила повече от четиридесет старта, докато свалим всичките съоръжения. На Земята ни считат за изчезнали и ако ни търсят, ще ни търсят там, където би

трябвало да бъдем. На шест светлинни години оттук. Докато ни открият, ще минат може би повече от двадесет години.

Иронично я прекъснах:

— Това ти дава повод да смяташ, че връщането ни е невъзможно и трябва да прекараме остатъка от живота си тука? А ако никога не ни открият?

Тя не обърна внимание на заядливия ми тон.

— Ние сме длъжни да мислим не само за нас, а и за тези, които ще дойдат след нас. Тук ще създадем база, която ще се използва в бъдеще. Трябва да направим всичко, за да продължим живота й. Мисля, че децата не са пречка за това. Напротив. Те ще ни помагат, когато остареем.

Избухнах:

— А ако все пак не дойдат да ни потърсят? Ако и след петдесет години сме само ние на тази пуста планета? Какво ще правят нашите деца? Или искаш да стовариш на плещите им бременост, което по право се пада на нас. Изхвърли от главата си идеята за Адам и Ева! Представи си, че имаме момче и момиче. След двадесет или тридесет години, ако не се свържем със Земята, какво ще правят те? Мислила ли си това? При тези условия няма да допусна да се роди дете! Нямам право да го обричам на нещастно съществуване!

Бях свил юмруци и крещях неестествено високо. Блика, побледняла, ме гледаше с широко отворени очи. Преглътна, като че гърлото й бе засъхнало, и отчетливо изговори:

— Сега започвам да те познавам. Досега само съм си въобразявала, че си човек. Жалък егоист!

След това се обърна и се затвори в лабораторията си. Повече не ме погледна. Сякаш не съществувах за нея. Ловеше диви животни, оперираше ги, изследваше плодовете на храстите и дърветата.

Само веднъж ми проговори. Когато взех решение да излетя с ракетата и да се добера до най-близката база. Полетът щеше да продължи около дванадесет години. Казах й. Тя за момент се обърна към мен.

— Касае се за живота ти и аз съм длъжна да те предупредя, че искаш да направиш невъзможното. Знаеш, че двигателят на ракетата едва ли ще издържи дори само да излетиш в орбита. Освен това не можеш да вземеш нито достатъчно храна, нито да прекараш толкова

време сам в нея. Това не е звездолет. Впрочем крайното решение остава твое.

Аз реших. Излетях и едва не загубих живота си.

Усмиввам се на тези спомени. Всичко вече е минало. Жив съм и се завръщам. Издържах.

Слънцето слиза ниско над хоризонта. Още два-три часа и ще настъпи мрак. Няма защо да бързам.

Виждам Блика. Излиза и крачи по пътеката. Спира до метеорологичните прибори. Сигурно редовно води наблюдения. Махам ѝ с ръка, но тя не се обръща към мен. Без бавене се връща в станцията. Може би я е страх да излиза сама. Не е възможно. Нали е поставила пейка до храста край ручея. Оттам се виждат и залезът, и изгревът. Утре ще ги гледаме двамата.

Отново се усмихвам щастливо и неволно ускорявам хода.

Пред вратата се спирам за момент. Приглаждам си косата и критично оглеждам извехтялото си облекло. Поемам дълбоко въздух и влизам. Блика е в машинната зала. Записва нещо. Сигурно наблюденията от метеорологичните прибори. Чува стъпките ми и уплашено се обръща. За миг стои неподвижна и после тихо казва:

— Значи си жив!

Прочиствам с кашлица гърлото си, за да мога да отговоря, но тя бързо изтичва до мен, прегръща ме и забъркано говори:

— А аз плаках. Трябваше да повредя нещо, за да не можеш да излетиш. Не вярвах, че ще се върнеш. Измъчил си се. Нали?

Пуска ме и почва да се суети.

— Ти си уморен и гладен. Сега ще те нахраня. Не. Първо ще се изкъпеш. Или искаш първо да си починеш?

Засмивам се.

— Ще хапна, после ще се измия и преоблека. Ще ти разкажа много неща.

Нахранен и чист, се отпускам на леглото. Слънцето вече е залязло. Блика седи до мен. Отведнъж изпитвам чувство на увереност. Сигурен съм, че ще са върнем на Земята. Ще намерим начин да се свържем.

Прегръщам я, а тя се усмихва.

— Все пак те обичам, глупав заселнико!

През нощта ме събуди чувството, че съм сам. Блика я няма. Разтревожен, се изправям и се ослушвам. Отнякъде долитат странни звуци. Сякаш плач на бебе. На много бебета. Сигурно са нейните животинчета. И тя е там да ги усмирява. Боя се да не ме събудят.

На пръсти доближавам вратата на лабораторията ѝ. Чувам я да говори.

— Не плачете, глупави момчета! Сега ще ви нахраня и ще заспите.

Доволен, поклащам глава. Поне така е щастлива. Няколко животинки могат да ѝ заменят цялото човешко общество. Само че аз не мога да се помирят с такова съществуване. Ще трябва да измисля нещо.

Преди да измисля, заспивам.

Сутринта се събуждам в най-добро настроение. Блика пак я няма. Викам и тя се подава от лабораторията.

— Пригответи закуската. Аз имам още малко работа.

Настроението ми забележимо се понижи. Поне днес можеше да се занимава с мен вместо с животните си.

Приготвям всичко и тя най-после идва. Отрязала е косата си и така има съвсем момчешки вид. Под очите ѝ има сенки, но лицето ѝ сияе.

— Не закъснях, нали?

Не успявам да отговоря. Тя делово пита:

— А, според теб, колко души са необходими, за да могат да продължат развитието на обществото на техническото ниво, на което сме ние?

Значи не се е отказала от идеята за децата. Отговарям неохотно. Не ми се иска отново да се караме.

— Не мога да преценя точно, но не по-малко от няколко хиляди души.

Тя се усмихва тържествуваща.

— Аз съм пресметнала. Само двеста и петдесет, най-много триста души. Осемдесет могат да се настанят в станцията, а за следващите ще се наложи да строим жилища.

Залъкът ми засяда. Чувствувам, че зад деловия ѝ тон се крие нещо сериозно. Отпивам малко вода и се мъча да обърна всичко в шега.

— Да не смяташ да родиш толкова много деца?

Тя звънко се разсмива.

— Не! Не! И да искам, няма да мога.

Има нещо безсмислено в този разговор. Увереността, с която говори за толкова много хора, започва да ме дразни.

— Може би си открила порода човекоподобни маймуни и смяташ да ги превърнеш в хора?

Тя изпитателно ме разглежда и внезапно престава да се смее.

— Ти, изглежда, още не си проумял положението, в което се намираме.

Преставам да ям. Искам да бъдем наясно. Единственото разрешение на всички проблеми е връзката със Земята. Казвам кратко:

— Моето схващане по въпроса ти е известно и нямам никакво намерение да го променям. Деца няма да имаме! Няма да допусна такава глупост.

Чувствувам как Блика се превръща в непозната, строга жена.

— Мислех, че след опита с ракетата ще почнеш да виждаш по-реално нещата.

Изправя се и сухо нарежда:

— Заеми се с научните наблюдения. Виж как съм водила дневника и продължавай. С децата няма да те занимавам.

Иска ми се да ѝ напомня, че след смъртта на Командира аз като втори пилот следва да бъда негов заместник, но тя вече излиза, а последните ѝ думи ме карат да се замисля.

ДЕЦАТА? Дали не е подлудяла от дългата самота? Трябва да изхвърля от станцията всички животни! Още сега. Докато не е станало съвсем късно.

Тръгвам след Блика и натискам бравата на лабораторията. Затворено е. Чукам, но тя не отговаря. Викам. Трябва да почувствува, че Командира съм аз.

— Блика! Отвори! Трябва да зная какво има тук!

Чувам как тя трополи и казва:

— Сега ще отворя. Идвам.

Чакам още няколко секунди. Вътре е тихо. Натискам бравата и влизам. Първото нещо, което виждам, е Блика, изправена в дъното на залата. Няколко секунди я гледам. Стои като вкаменена. Само в очите ѝ има непознат мрачен блясък. Не издържам напрежението и погледът

ми се плъзга край стените. Край тях в дълги редици са наредени малки детски креватчета. Във всяко има по едно новородено бебе.

Губя контрол над мислите си. Нима е превърнала животните в деца? Невъзможно! Нерешително пристъпвам до първото креватче. Бебето с невиждащи още очи гледа към мен. Ръчичките му мърдат и се устремяват към устата, която лакомо се отваря. Гладно е. Неполучило храна, почва да плаче. Подавам му пръста си и то здраво го хваща. Топло реално, живо същество.

Освобождавам пръста си и почвам да ги броя. Четиридесет.

Плачът на едното събужда и останалите. Блика продължава да стои в същата поза. Мълчанието ѝ е непоносимо. Трябва аз да кажа нещо. Какво? Да искам обяснение? Да я обвиня, че не е изпълнила заповедта ми на Командир? Чувствувам още топлината на малката детска ръчичка. Преглъщам и казвам:

— Гладни са.

Трябва ми време, за да проумея всичко това. Поглеждам ги още веднъж. Без да питам как са се появили, тяхната безпомощност ми действа. Искам да направя нещо. Да действувам. Почва да ми става ясен смисълът на въпроса за минимума хора, достатъчни за създаването на човешко общество. Примирявам се:

— Трябва да ги нахраниш, Блика. Аз ще се заема с другата работа.

На лицето ѝ се появява удовлетворение.

— Убеди ли се, че не говоря глупости?

Струва ми се, че в тона ѝ има нещо предизвикателно, но се правя, че не го забелязвам.

— После ще ми обясниш как си ги създаде.

Тя се доближава до мен.

— Момчетата — това си ти. По-точно, двадесет твои абсолютно идентични копия. Момичетата пък съм аз. Доволен ли си?

Нищо не ми е ясно. Поглеждам я въпросително и тя продължава.

— Помниш ли, преди да отлетиш, бе наранил ръката си и дойде да я превържа. Използувах случая и отрязах малко от тъканта ти. След като ти бе заявил категорично, че не желаш деца, бях решила. Ще създам хора по изкуствен път. Нали генетиката е първата ми специалност.

Всяка клетка на човешките тъкани съдържа пълния генетичен код на цялото тяло. От една клетка, поставена в подходяща хранителна среда и стимулирана към развитие, се получава точно копие на тялото, от което е взета. На Земята това се използва при някои ценни породи животни. Получават се голям брой индивиди с еднакво изразени качества.

Когато ти отлетя, започнах работа. Подготвих всичко необходимо и от твоите клетки създадох двадесет Момчиловци, а от мен взех за двадесет Блики.

Ако всяка година създаваме поне двадесет деца, след десет години ще има достатъчно хора за създаването на човешко общество, което да може да осъществи връзка и дори полет до Земята. Петнадесет или осемнадесет години по-късно тук ще долетят и първите земни хора. Човечеството ще овладее още една звездна система.

Поглеждам я с уважение.

— Ще ни бъде много трудно, Блика!

Тя поставя ръце на рамената ми.

— На хората, на човечеството винаги е било трудно. Когато тези деца пораснат, също ще имат своите трудности. Винаги е трудно да бъдеш човек.

Първите жители на новата планета плачеха. Бяха гладни.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 31/1971 г.

Разказът е получил най-висока оценка на конкурса, обявен от списание „Космос“ през 1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.